

Довољно је да умањимо лукаву жетву новогодишње пијанке, свађа, туча и разврата тако што ћемо се те ноћи окупити на молитви и Евхаристији

Нова година је онај један ретки дан у години, када је маса народа будна и игра пијану и прождрљиву пародију на свеноћно бденије поред салате оливје, великих екрана, и томе слично. При томе, наш народ није навикао да спава ноћу. Сан је једна од малобројних утеха бедника. Сан бедника је, како говори Соломон, слатак; није важно да ли је много или мало појео. Супротно њему, богаташ отежан сувишним преједањем и напијањем, врпољи се на својој постељи до свитања. О томе исто говори Соломон. Није тешко погодити да је наш бедни народ у великој већини, током своје дуге историје, спавао чврсто макар зато јер, како је говорио Портос „ко спава, тај постоји“. То јест, троши мало снаге и заборавља на свој празни стомак.

Али ево, за Нову годину не спавамо. Нисмо навикли. Појављује се добра мисао. Управо: да дочекамо Нову годину молитвено, у храму, ноћу. Не за обилним столом, или лицем у салати, нити у туђем стану са јутарњим питањем „где сам?“ или „ко си ти?“. У храму дочекати календарски почетак нове године! Шта ту није лепо и шта ту није благодат?

Сат на кремљовским зидинама удара дванаест сати, и одјекује по свету свакакојако „ура“ на руском језику, и одзвања пуцањ отворених флаша шампањца. Али, управо у то време у многим храмовима ће свештеници рећи: „Благословено Царство Оца и Сина и Светог Духа“, – и почеће литургије. Ништа боље није могуће замислити.

Пре је то била ретка традиција. На све ново (било то добро или лоше, мала је разлика) код нас гледају нетремице и са неповерењем. Гледају са подозрењем. Сами себи ово негодовање објашњавају тиме што „чувају традицију“. Па добро. Нисмо судије. Данас се традиција служења литургије у новогодишњој ноћи мало по мало раширила, и већ је

тешко критиковати свештенике за „невиђене новотарије“, јер је пуно њих који служе у ноћ 31. на 1. Људима се свиђа. Сви су трезни и радосни. Сви имају више реалних нада на исто тако реалну срећу у Новогодишњој ноћи после молитве и причешћа, као после песама Коље Баскова. Чини се да је све јасно. Али....

Али традицију ноћне молитве можемо постепено ширити и изван граница власти Деда Мраза.

Генерално, хришћани су се пре више молили ноћу него дању. Наш возглас на свеноћном „Слава Тебје, показавшему нам свет“ подсећа нас управо на та времена. Ноћ, проведена у молитви, за хришћане је исто тако природна појава, као што је за љубитеља преферанса ноћ проведена са картама. Приметите: љубитеље преферанса (подједнако као и љубитеље дискотека, пијанки и других ноћних занимација) нико не грди и не осуђује. То је њихов живот. А нама је речено да не осуђујемо. Ми не осуђујемо. Зато своје ближње, са времена на време, грдимо што не желе да се лудо проводе, или да иду код гатара. Грдимо их зато што желе ноћу да се моле. Чудна и неразумљива ствар.

Ноћне литургије опет излазе из вековне таме и дају до знања о свом праву на постојање. Постоји изрека: „Будућност Цркве је њена прошлост“. Све велико што је пројавила Црква у прошлости, изнова треба да се јави пред заласком историје. И аскетизам, и милосрђе, и узајамно помагање, и евхаристијска ревност... И ноћна молитва такође. Како време одмиче, људи ће све више ноћу да пијанче, блудниче, краду, да се рањавају, хушкају, туку, секу, бесе... А Црква, не мешајући се са масовним безакоњем, треба да појача молитву. Између осталог и ноћну.

Темпо живота је такав, да осим недељом, човек нема много времена да се моли на литургији. Послови, као што знате. Ово и оно. Али, ко нас спречава да се једном месечно или једном у две недеље окупимо у храм пред поноћ, да се помолимо, причестимо, и разиђемо по домовима? До два ноћу ћете већ спавати. Многи у то време тек одлазе од компјутера и телевизора. А ујутру, на посао, како и ваља. Ко нас омета у томе? Нико, осим личне лењости и лажних страхова. Да неко нешто не каже.

Међутим, сам живот ће нас натерати да се молимо ноћу. Унутрашња логика црквене историје натераће нас да се молимо ноћу, и на таванима, и у пољима, у кабинџи брода, и у летњој кухињи (списак могу да наставим). Зато, хајде да се навикавамо, да не чекамо гоњења, него да молитвено одбијамо њихов долазак. Евхаристијска сабрања реално

цепају ђаволске мреже. Молитва Цркве слаби апсолутно лукаво дејство ђавола на род људски. Само она и слаби. Довољно је да умањимо лукаву жетву новогодишње пијанке, свађа, туча и разврата тако што ћемо се те ноћи окупити на молитви и Евхаристији. Тада, видећете, појавиће се и осећај за духовни рад. Јер, искрено говорећи, овај осећај у некима од нас је сасвим неприметан.

Са руског [Ива Бендеља](#)

([Православие.ру, 29. 12. 2017](#))